

⁷ Колесников В. В. Условия и причины криминализации экономических отношений на этапе рыночных реформ: политико-экономическое исследование: Автореф. дисс. ... докт. экон. наук / В. В. Колесников. – СПб., 1995. – С. 16–17.

⁸ Табаков А. В. Экономическая глобализация и проблемы национальной и международной безопасности [Электронный ресурс] / А. В. Табаков. – Режим доступа: <http://www.m-economy.ru/art.php?nArtId=3454>

⁹ Табаков А. В. Современные бизнес-технологии криминальной внешнеэкономической деятельности / А. В. Табаков // Инновационное развитие экономики России в XXI веке: Межвузовский сборник научных трудов. – СПб.: Изд-во СПбГУЭФ, 2010. – С. 193.

¹⁰ Кубов Р. Х. Глобализация как детерминанта качественных изменений организованной преступности / Р. Х. Кубов // «Российский следователь», 2009. – № 1. – С. 32.

¹¹ Лунев В. В. Преступность XX века. Мировой криминологический анализ / В. В. Лунев. – М.: Юрид. лит., 1997. – С. 21.

Резюме

Жаровська Г. П. Глобалізація як фактор якісних змін в організованому злочинному середовищі.

У статті досліджуються проблеми, пов'язані із впливом факторів глобалізації на стан організованої злочинності, досліджуються фактори глобалізації, які формують сучасну «криміногенну картину світу», дається визначення цього поняття. У результаті дослідження зроблено висновок, що глобалізація створює нову ситуацію в організованому злочинному середовищі, формують нові форми злочинності і впливає на зміст злочинної діяльності.

Ключові слова: глобалізація, транснаціональна злочинність, «криміногенна картина світу», економіка, інформатизація, організація.

Резюме

Жаровская Г. П. Глобализация как фактор качественных изменений в организованной преступной среде.

В статье исследуются проблемы, связанные с воздействием факторов глобализации на состояние организованной преступности, исследуются факторы глобализации, которые формируют современную «криминальную картину мира», дается определение этого понятия. В результате исследования сделан вывод о том, что глобализация создает новую ситуацию в организованной преступной среде, формирует новые формы преступности и воздействует на содержание преступной деятельности.

Ключевые слова: глобализация, транснациональная преступность, «криминальная картина мира», экономика, информатизация, организация.

Summary

Zharovska G. Globalization as a factor of quality changes in an organized criminal environment.

This article investigates the problems that impact to globalization on the state of organized crime, explores globalization factors that shape the modern «painting the crime world», provides a definition of the term. A result of research concluded that globalization creates new situation in an organized criminal environment, creates new forms of crime and the impact on the content to criminal activities.

Key words: globalization, transnational crime, «painting the crime world», economy, information, organization.

Отримано 13.09.2013

УДК 343.35:343.83

3. В. ЖУРАВСЬКА

Зоряна Валентинівна Журавська, кандидат юридичних наук, доцент Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

ОСНОВНІ ДЕТЕРМІНАНТИ ПРОТИПРАВНОЇ ПОВЕДІНКИ ПЕРСОНАЛУ ВИПРАВНИХ КОЛОНІЙ УКРАЇНИ

У статті здійснено аналіз основних причин правопорушень з боку персоналу виправних колоній та пропонуються деякі заходи для вирішення означеної проблематики.

Зазначена проблематика є об'єктом дослідження таких науковців, як А. П. Гель, Г. С. Семаков, І. С. Яковець, О. В. Лисодєд, О. О. Кваша, В. В. Аніщук, О. Г. Колб, О. М. Джужа, О. І. Осауленко, М. І. Бажанов, Л. В. Багрій-Шахматов, О. В. Баулін, В. І. Борисов, В. О. Глушков, В. В. Голіна, І. М. Даньшин, О. М. Джужа, А. П. Закалюк, А. Ф. Зелінський, Є. В. Фесенко, П. Л. Фріс, О. Н. Ярмиш, С. С. Яценко та ін. Над її вирішенням постійно працює ряд науковців, проте, вказана проблематика потребує подальшого аналізу та вивчення.

Метою дослідження є необхідність вироблення науково обґрунтованих заходів, спрямованих на протидію виникнення причин правопорушень з боку персоналу виправних колоній та на забезпечення особистої безпеки засуджених в установах виконання покарань.

Як показує практика виконання покарань, щорічно з боку персоналу виправних колоній реєструється значна кількість правопорушень і злочинів, пов'язаних з їх службовою діяльністю¹. Так, тільки у 2012 персоналом виправних колоній було допущено 82 випадки неслужбових зв'язків із засудженими (тобто таких проступків, що суперечать вимогам нормативно-правових актів, які регламентують їх службову діяльність)². Крім цього, мало місце вчинення персоналом цих колоній злочинів (18 кримінальних справ) та корупційних діянь. При цьому, як вірно зазначають деякі фахівці у сфері кримінально-виконавчої діяльності, зазначені явища набули хронічних форм, носять перманентний (безперервний) характер та вкрай негативно впливають на стан правопорядку в колоніях³.

Історичні джерела свідчать, що відправним пунктом для перегляду ролі правоохоронних органів у суспільстві, включаючи органи та установи виконання покарань (УВП), стали глобальні процеси 60-х років минулого століття, коли корупція, зловживання владою та інші правопорушення осіб, які представляли інтереси держави, показали для населення що «закон у дії» може сильно відрізнятися від «закону в книгах», та вперше поставили діяльність зазначених органів держави у коло безпосередніх кримінологічних проблем⁴.

В умовах, коли Державна пенітенціарна служба (ДПтС) України стала рівноцінним, незалежним по правовому статусу від інших державних органів та набула відповідного нормативного забезпечення, увага до неї тільки посилилась, особливо в контексті видозміни заходів, спрямованих на боротьбу з негативними явищами і процесами, що мають місце серед персоналу виправних колоній. Як з цього приводу зазначено в преамбулі постанови Пленуму Верховного Суду України від 26 грудня 2003 р. № 15 «Про судову практику у справах про перевищення влади, або службових повноважень», цей злочин є небезпечним тому, що вчиняється у сфері службової діяльності і посягає на охоронювані законом права й інтереси окремих громадян, інтереси юридичних осіб, державні та громадські інтереси. При цьому об'єктом правової охорони виступають законні права та інтереси засуджених, правовий статус яких визначений у ч. 3 ст. 63 Конституції України, главі 2 КВК України та в інших нормативно-правових актах.

Результати проведених науковцями досліджень показують⁵, що відхилення поведінки персоналу УВП від нормативно визначених умов виконання службових обов'язків носять наступний характер:

1) проявляються у виді злочинів. При цьому, як зауважив А. П. Закалюк, ці злочини мають низку особливостей. У них більш широкою є сфера знаходження безпосередніх об'єктів посягання засуджених та відповідно – вчинення злочинів стосовно них⁶;

2) виражаються через корупційні діяння, кількість яких в останні роки (2001–2012) зросла майже вдвічі, при тому, що у цілому серед інших правоохоронців кількість таких проявів за цей період залишилась на тому самому рівні. Зокрема, якщо у 2001 р. у структурі осіб, притягнутих до адміністративної відповідальності (військовослужбовці Збройних сил та інших військових формувань, включаючи ДКВС України), персонал УВП склав 8,6 % (2000 р. – 3,7 %)⁷, то у 2012 році – 9,4 %⁸; І півріччі 2013 р. – 6,5 %⁹;

3) реалізуються шляхом вчинення дисциплінарних проступків, кількість яких за останні роки, особливо у 2000–2012 р.р., теж суттєво збільшилась. Так, якщо у 2000 р. було покарано в дисциплінарному порядку 7593 працівників ДКВС України, то у 2012 – майже 10 тис.; І півріччі 2013 р. – 4 тис. 826 осіб.

У структурі вчинених злочинів найбільш питому вагу займають такі із них, як отримання хабара, зловживання службовим становищем та злочини у сфері обігу наркотичних засобів і психотропних речовин та їх аналогів і прекурсорів. Більш того, в останні роки (2008–2013) збільшилась як загальна кількість зареєстрованих з боку персоналу виправних колоній злочинів, так і у цілому кількість злочинів, що були вчинені в УВП, тобто просліджується видима негативна тенденція їх розвитку та функціонування в умовах процесу виконання – відбування покарання у виді позбавлення волі. Особливе занепокоєння викликає і той факт, що непоодинокими щорічно є злочинні прояви персоналу виправних колоній щодо особи засудженого (розділ 2 Особливої частини КК України «Злочини проти особи»: умисні вбивства, у тому числі при обтяжуючих обставинах; нанесення умисних тілесних ушкоджень, включаючи ті, що привели до смерті потерпілого; катування; т.ін.).

Крім цього, слід зазначити, що у структурі злочинів пріоритетне місце займає молодший начальницький склад (45 % від усіх представників персоналу, що вчинили злочини у виправних колоніях). При цьому, якщо у 2005 р. кількість злочинів, що мала місце з боку зазначеної категорії осіб була найменшою у структурі суб'єктів злочинів, що були вчинені персоналом виправних колоній, то у 2012 р. число зареєстрованих злочинів, що були допущені молодшим начальницьким складом, зросло в абсолютних числах у 10 разів. У цілому ж ріст вчинених злочинів даними представниками персоналу виправних колоній розпочався з 2007 року.

Питома вага середнього начальницького складу у структурі злочинів складає 35 % від загальної їх кількості. При цьому збільшення числа зазначеної категорії осіб у цій структурі розпочалось у 2008 р. Зокрема, порівняно з 2005 р. у 2012 р. в абсолютних цифрах зростання відбулось у 5 разів.

Інша складова у структурі злочинів належить старшому начальницькому складу (20 %). У середньому зазначена категорія персоналу виправних колоній вчиняє до 5 злочинів щорічно. Деяке зниження кількості допущених злочинів мало місце у 2007–2008 р.р., та не було зареєстровано злочинів взагалі у 2012 р. Проте, порівняно з 2005 р. кількість вчинених старшим начальницьким складом злочинів у 2010 р. зросла у 1,5 рази або на 150 %¹⁰;

У структурі осіб з числа персоналу виправних колоній, які вчиняли корупційні діяння, можна виділити наступні типи правопорушників:

- 1) молодший начальницький склад – 302 чол.;
 - 2) середній начальницький склад – 130 чол.;
 - 3) старший начальницький склад – 51 чол.;
 - 4) державні службовці – 7 чол.
- Всього (2005–2012) – 490 чол.

Таким чином, у цій структурі питома вага осіб з числа молодшого начальницького складу є переважною і складає 64 % від усіх представників персоналу виправних колоній, що вчинили корупційні діяння.

Як встановлено у ході дослідження даного питання, до основних безпосередніх детермінант, що породжують та зумовлюють вчинення злочинів персоналом виправних колоній та знижують рівень забезпечення особистої безпеки засуджених в УВП, можна віднести:

1. Однією з обставин, що детермінує зазначені суспільно небезпечні явища серед персоналу УВП, є, як зазначила Н. Карпачова, відсутність у ДПтС України належної організації виховної роботи з персоналом, що вимагає термінового перегляду моральних та матеріальних стимулів його зацікавленості у результатах своєї роботи, підвищення рівня компетенції та поінформованості особового складу органів та УВП про міжнародні стандарти в галузі практичного забезпечення прав людини¹¹. У той самий час, як слушно дійшов висновку В. М. Синьов, унікальність пенітенціарної справи потребує таких фахівців, які б ефективно вирішували головне завдання системи – ресоціалізацію засуджених¹².

2. Підвищення ефективності роботи персоналу виправних колоній потребує капіталовкладень. Без них, за умови використання тільки методу примусу, персонал ДКВС нерідко переходить до швидкого, ефективного, маловитратного, але негуманного методу виконання кримінальних покарань – протизаконного насильства до засуджених – і це тільки один із наслідків його соціальної незахищеності та детермінант злочинності в УВП¹³.

Цікавими у зв'язку з цим є результати дослідження, проведеного у 2007 р. науковцями щодо стану захищеності прав, основних свобод і соціальних гарантій працівників ОВС України. Зокрема, одним із завдань, проведеного дослідження шляхом опитування, було вивчення ставлення респондентів до застосування працівниками протизаконного насильства (що нерідко має місце і серед персоналу ДКВС) до затриманих, підозрюваних та обвинувачених, а також оцінок щодо поширеності таких фактів у діяльності ОВС. У цілому, по масиву опитаних, 6,1 % респондентів зазначили, що: а) практика протизаконного насильства поширена у діяльності української міліції; б) 22,8% – що, скоріше, поширена; в) 47,8% – скоріше, не поширена; г) 24,1 % – не поширена.

При цьому оцінки поширеності протизаконного насильства у діяльності міліції, що були дані населенням України, суттєво відрізнялись від оцінок, зроблених самими міліціонерами. Так, 28 % населення зазначило, що протизаконне насильство дуже поширене у діяльності ОВС України; 33% – скоріше, поширене; 8 % – скоріше, не поширене; 6 % – не поширене; 25 % – складно відповісти на запитання¹⁴.

Хаотичні та безсистемні результати вивчення соціально-психологічного стану персоналу ДКВС, що здійснені різноманітними суб'єктами дослідження, не можуть відобразити реального стану речей з означеної проблематики у силу специфіки правової природи та особливостей оперативно-службової діяльності персоналу органів і УВП, у тому числі з питань забезпечення особистої безпеки засуджених. Поряд з цим, результати проведених моніторингових діяльності персоналу ДКВС України¹⁵ викликають занепокоєння та потребують більш активного дослідження науковцями проблем, пов'язаних з добором, навчанням та використанням осіб, які задіюються до роботи (служби) в органах і УВП. Такими є, зокрема, підсумки опитування, проведеного шляхом анкетування, колишніх засуджених, що було проведено громадською організацією «Донецький Меморіал» в Україні. У результаті проведеного анкетування було опитано 92 особи, у тому числі: а) 19 осіб (21 % від загальної кількості респондентів), з моменту звільнення яких з УВП пройшло не більше місяця; б) 10 осіб (11 %) – від одного до 3-х місяців; в) для 22 осіб (24 %) – від 3-х місяців до півроку; г) 29 осіб (32 %) – перебували на волі більше 6 місяців; г) 10 осіб (11 %) дали відповіді на питання запропонованої анкети, очікуючи звільнення з УВП.

На питання, як часто з боку персоналу ДКВС застосовувалась сила або були погрози її застосування до опитуваних, половина – 46 осіб (50 %) – відповіли «іноді». Самі особисто ніколи не піддавалися необгрунтованому застосуванню сили та не отримували погроз її застосування 28 респондентів (30 %).

Майже таке ж співвідношення спостерігалось й у відповідях на питання, чи були опитані особи свідками необгрунтованого застосування сили до інших засуджених: час від часу це траплялося з 48 опитуваними особами (52 %), а 20 осіб (22 %) ніколи не були свідками таких протиправних дій персоналу УВП. Проте, 18 осіб (20 %) з числа опитаних відчували на собі необгрунтоване застосування сили «дуже часто» та 23 респонденти (25 %) були свідками настільки ж частого її застосування щодо інших засуджених¹⁶.

Разом з тим, враховуючи, що більшість респондентів (близько 90%) під час опитування вже звільнилась з УВП, слід визнати результати проведеного опитування максимально близькими до об'єктивних, так як колишні засуджені мали можливість давати відповіді на поставлені питання без оглядки, тиску тощо з боку персоналу ДКВС. З іншого боку, цю інформацію варто враховувати при організації та здійсненні діяльності адміністрації органів і УВП по запобіганню правопорушенням і злочинам щодо засуджених та забезпечення їх особистої безпеки.

4. Серед інших обставин, що негативно впливають на формування кількісно-якісного складу персоналу ДКВС та виступають детермінантами їх злочинності, необхідно виділити неналежне фінансування орга-

нів і УВП з Державного бюджету України. Зокрема, тільки у 2000–2012 рр. ДКВС фінансувалась у межах тільки 25–45 % від нормативних потреб.

Як результат, різко погіршився стан укомплектування посад у виправних колоніях та кількісно-якісні показники персоналу, не дивлячись на те, що Законом України від 2 березня 2000 р. «Про загальну структуру і чисельність кримінально-виконавчої служби України» визначена загальна чисельність персоналу ДКВС у такому співвідношенні – 33 % від загальної кількості осіб, які утримуються в УВП. Крім цього, згідно даного Закону штатна чисельність персоналу мала тільки у 2012 р. скласти 61 тис. 735 посад, у той самий час, як цей показник реально становив лише 46 тис. 555 осіб (75,4 % від потреб)¹⁷.

5. За фахом і кваліфікацією персонал ДКВС, який безпосередньо має і здатний виконувати зазначені у ст. 1 КВК України завдання (виправлення та ресоціалізацію засуджених), складає лише 41,7 % (юристи – 27,6 %; педагоги – 11,8 %; психологи – 2,3 %). Іншу категорію задіяного до процесу виконання покарань персоналу можна віднести до допоміжного складу (інженери, економісти, медики, т. ін.). Зокрема, особи, які мають спеціальні звання у загальній структурі персоналу ДКВС складають лише 26 %¹⁸.

Отже, проблема є очевидною, що постійно підтверджувало у свій час й керівництво ДПтСУ, а саме: дотримання конституційних прав і свобод людини в місцях позбавлення волі може забезпечувати лише спеціально підготовлений та соціально захищений персонал, про що неодноразово наголошували експерти Ради Європи.

Варто погодитись з Г. П. Щедровицьким, який небезпідставно вважає, що для того, щоб вести практичну виховну роботу або будувати нову систему виховання та навчання, необхідно мати проект майбутнього продукту цієї системи – коректний та багатосторонній опис людини¹⁹. Саме тому, як зауважив М. В. Клімов, у ситуаціях навчання та виховання суб'єктів таких особливих сфер діяльності, як пенітенціарна та правоохоронна, актуальність визначення науково обґрунтованого педагогічного проекту підвищується. При цьому педагогічний продукт відомчої системи освіти та виховання зумовлює якість майбутнього проектного персоналу²⁰.

Таким чином, якщо узагальнити запропоновані науковцями та практиками погляди щодо змісту діяльності персоналу виправних колоній, пов'язаної із забезпеченням особистої безпеки засуджених у виправних колоніях, то цих осіб можна диференціювати на три категорії:

а) особи, які безпосередньо виконують оперативно-службові завдання, з чітко визначеними функціями (операціями: охорона, нагляд, т. ін. – за відсутності керівних і координаційних функцій); тобто це інструктивно-виконавський тип діяльності, спрямованої на виконання даного завдання;

б) особи, які виконують такі ж функції, але пов'язані із організацією та координацією дій підлеглого низового персоналу – це репродуктивний тип діяльності персоналу у цьому напрямку;

в) особи, які виконують функції старшого і вищого керівного персоналу на рівні продуктивного виду даної діяльності²¹.

Як видається, зазначений підхід, принаймні, дасть можливість:

– підвищити рівень індивідуальної відповідальності персоналу виправних колоній по забезпеченню особистої безпеки засуджених;

– більш ефективно використовувати сили та засоби оперативно-розшукової діяльності, особливо в частині оперативно-розшукового запобігання, на стадіях готування (ст. 14 КК України) і замаху на злочини (ст. 15 КК) та у ході безпосередньої реалізації персоналом виправних колоній заходів, спрямованих на забезпечення особистої безпеки засуджених;

– удосконалити практику, включаючи судову, протидії злочинності у виправних колоніях.

Для вирішення означених проблем, необхідно доповнити Кримінально-виконавчий кодекс статтями, які б стосувались персоналу органів та установ виконання покарань, зокрема щодо їх статусу, відповідальності, взаємовідносин персоналу із засудженими. Також необхідно поширити та легалізувати діяльність щодо підвищення кваліфікації персоналу ДКВС у формі:

– проведення моніторингу дотримання прав і свобод людини в УВП України та опублікування відповідних методичних та інших посібників, а також збірників матеріалів тренінгу;

– виїздів представників ДКВС України за кордон для вивчення зарубіжного досвіду;

– створення фондів сприяння у проведенні реформ у кримінально-виконавчій системі України, а також установ – моделей із виконання покарань; ін.

¹ Права людини в Україні – 2007: Доповідь правозахисних організацій / За ред. Є. Захарова, І. Рапп, В. Яворського. – Х.: Права людини, 2008. – 304 с.

² Загальна характеристика Державної кримінально-виконавчої служби України (станом на 25 квітня 2013 року). – К.: ДПтС України, 2013. – 118 с.

³ Кошинець В. В. Підсумки роботи Державної кримінально-виконавчої служби України // Практика виконання альтернативних покарань: Інформ. бюлетень / За заг. ред. Н. Г. Калашник. – К.: ДДУПВП, 2008. – № 2. – С. 3–7.

⁴ Мартиненко О. А. Кримінологія злочинності в органах внутрішніх справ // Право України. – 2005. – № 4. – С. 36–42.

⁵ Кримінологічні та оперативно-розшукові засади запобігання злочинам і правопорушенням, що вчиняються персоналом виправних колоній: [Монографія] / В. В. Коваленко, О. М. Джуца, О. Г. Колб та ін.; за заг. ред. докт. юрид. наук проф. В. В. Коваленка. – К.: Атіка – Н, 2011. – 368 с.

⁶ Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: У 3-х кн. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. – Кн. 2: Кримінологічна характеристика та запобігання вчиненню окремих видів злочинів. – 712 с.

⁷ Аналіз роботи судів загальної юрисдикції в 2001 р. за даними судової статистики // Вісник Верховного Суду України. – 2002. – № 4 (32). – С. 15–25.

⁸ Дані Державної пенітенціарної служби України за 2012 рік // Сайт <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi/>

⁹ Загальна характеристика Державної кримінально-виконавчої служби України (станом на 25 квітня 2013 року). – К.: ДПтС України, 2013. – 118 с.

¹⁰ Криминологічні та оперативно-розшукові засади запобігання злочинам і правопорушенням, що вчиняються персоналом виправних колоній: [Монографія] / В. В. Коваленко, О. М. Джужа, О. Г. Колб та ін.; за заг. ред. докт. юрид. наук проф. В. В. Коваленка. – К.: Атіка – Н, 2011. – 368 с.

¹¹ Карпачова Н. І. Забезпечення прав і свобод людини в пенітенціарних закладах // Стан дотримання та захисту прав і свобод людини в Україні: Доповідь Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. – К.: Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, 2004. – С. 278–308.

¹² Синьов В. М. Підготовка спеціалістів для пенітенціарної системи // Проблеми пенітенціарної теорії і практики: Бюлетень. – К.: КІВС, 1996. – № 1. – С. 17–24.

¹³ Покарання та його карально-виправний вплив на засуджених, колишніх співробітників правоохоронних органів: монографія / За заг. ред. Т. А. Денисової. – Запоріжжя: Просвіта, 2011. – 270 с.

¹⁴ Стан захищеності прав, основних свобод і соціальних гарантій працівників ОВС України: аналіт. звіт за результатами соціолог. дослідж. / Ю. Л. Білоусов, Д. О. Козбін, Ю. О. Свеженцева та ін.; за ред. К. Б. Левченко. – К., 2008. – 204 с.

¹⁵ Права людини в місцях позбавлення волі. Практика моніторингу на Півдні України. – Одеса: ООБФ «За майбутнє без СНІДУ», 2009. – 93 с.

¹⁶ Дотримання прав ув'язнених в Україні у 2005 році // Аспект: Інформаційний бюлетень. – Донецьк: Донецький Меморіал, 2005. – 252 с.

¹⁷ Дані Державної пенітенціарної служби України за 2012 рік // Сайт <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi/>

¹⁸ Інформаційно-аналітичний бюлетень про стан прокурорського нагляду за дотриманням законів про виконання судових рішень у кримінальних справах та при застосуванні інших примусових заходів за 12 місяців 2012 року. – К.: Генеральна прокуратура України, 2013. – 92 с.

¹⁹ Щедровицький Г. П. Система педагогических исследований (методологический анализ) // Педагогика и логика. – М., 1993. – 412 с.

²⁰ Климов В. М. Персонал установ виконання покарань як предмет науково-педагогічного дослідження // Проблеми пенітенціарної теорії і практики: Бюлетень. – К.: КІВС, 2001. – № 6. – С. 340–346.

²¹ Синьов В. М., Климов М. В. Концепція кадрового забезпечення діяльності пенітенціарної системи // Проблеми пенітенціарної теорії і практики: Бюлетень. – К.: КІВС, 1997. № 2 – С. 70–85.

Резюме

Журавська З. В. Основні детермінанти протиправної поведінки персоналу виправних колоній України.

У статті розглядаються основні причини правопорушень з боку персоналу виправних колоній. Дотримання конституційних прав і свобод людини в місцях позбавлення волі є важливим аспектом для функціонування кримінально-виконавчої установи. Практика виконання покарань показує, що щорічно з боку персоналу виправних колоній реєструється значна кількість правопорушень і злочинів, пов'язаних з їх службовою діяльністю. У зв'язку з цим пропонуються деякі заходи для вирішення означеної проблематики, які спрямовані на протидію виникнення причин правопорушень з боку персоналу виправних колоній та на забезпечення особистої безпеки засуджених в установах виконання покарань.

Ключові слова: правопорушення, установа виконання покарань, виправна колонія, засуджений, особиста безпека.

Резюме

Журавская З. В. Основные детерминанты противоправного поведения персонала исправительных колоний Украины.

В статье рассматриваются основные причины правонарушений со стороны персонала исправительных колоний. Соблюдение конституционных прав и свобод человека в местах лишения свободы является важным аспектом для функционирования уголовно-исполнительного учреждения. Практика исполнения наказаний показывает, что ежегодно со стороны персонала исправительных колоний регистрируется значительное количество правонарушений и преступлений, связанных с их служебной деятельностью. В связи с этим, предлагаются некоторые меры для решения этой проблематики, которые направлены на противодействие возникновению причин правонарушений со стороны персонала исправительных колоний и на обеспечение личной безопасности осужденных в учреждениях исполнения наказаний.

Ключевые слова: правонарушение, учреждение исполнения наказаний, исправительная колония, осужденный, личная безопасность.

Summary

Zhuravska Z. The main reasons of wrongful conduct of personnel in correctional facilities of Ukraine.

This article examines the main causes of offenses by staff correctional facilities. Constitutional rights and freedoms in prisons is an important aspect for the operation of the penal institution. Penal practice shows that each year by staff correctional facilities recorded a significant number of offenses and crimes related to their official duties. In this regard, proposes some measures to address the abovementioned issues, aimed at countering the emergence of reason violations by staff correctional facilities and to ensure the personal safety of prisoners in penal institutions.

Keywords: offense, penal institution, penitentiary, convicted, personal safety.

Отримано 13.09.2013